

Essay Streetmodernism

De deelnemende kunstenaars aan Streetmodernism maken gebruik van de esthetiek van de straat en de kunstgeschiedenis. Als antropologen bestuderen zij de vormen, kleuren en betekenissen van de westerse cultuur en de hedendaagse subculturen en verwerken dit in hun eigen kunst.

Streetmodernism: Individuele mengvormen van straatesthetiek en de westerse kunstgeschiedenis

Het sculptuur Untitled van **IRIS** dat op de tentoonstelling Streetmodernism wordt getoond, bestaat uit verschillende symbolen van keramiek die, zoals in een bruidstaart, boven elkaar zijn geplaatst. In eerste instantie lijkt Untitled te wortelen in de iconografie van tatoeages. Het hart en de vleugels zijn typische voorbeelden van afbeeldingen op armen van zeelieden die dronken over de kades zwerven. Voor mensen die eens paleis Versailles of kerken in Beieren hebben bezocht, vertoont het sculptuur eveneens duidelijke overeenkomsten met de sensuele en kronkelende ornamentiek en sculpturen van de Rococo. Door de aardse, wereldlijke vorm van bovenstaande stijlen lijkt het sculptuur van IRIS in eerste instantie een lofzang op het losbandige en aardse leven. Recht tegenover genoemde interpretatie staat de overeenkomst met de christelijke kunst. Door de verschillende elementen van het beeld boven elkaar te plaatsen en de referenties van de verschillende symbolen naar christelijke thematiek, roept het werk De Hemelvaart van de Heilige Maagd van Egid Quirin Asan (1717-1725) uit de pelgrimskerk van Rohr in gedachten. IRIS is op deze manier een typerende kunstenaar voor de tentoonstelling Streetmodernism.

De deelnemende kunstenaars hebben een interesse in 'beelden van de straat' gemeen die ze om weten te zetten in een unieke beeldtaal met referenties naar de kunstgeschiedenis. Zo vindt **Nick Ervinck** kunst oorsprong in de stedelijke omgeving. In de loop der jaren bouwde hij een bestand op van honderden foto's en schetsen van bebouwing.

In zijn sculpturen en computergraphics vertaalt hij dit bestand in abstracte figuren

Essay Streetmodernism

The artists participating in Streetmodernism make use of the aesthetics of the street and of art history. They study the forms, colours, and meanings of western culture and contemporary subcultures like anthropologists, and incorporate this into their own art.

Streetmodernism: Individual hybrids of street-aesthetics and western art history

The sculpture Hope, Believe and Love by **IRIS**, which appears in the exhibition Streetmodernism consists of various ceramic symbols stacked on top of one another, like a tiered a wedding cake. Initially Hope, Believe and Love appears to be rooted in the iconography of tattoos. The heart and the wings are typical examples of images that adorn the arms of drunken sailors who stumble along the quayside. But for those who have ever visited the palace of Versailles or the churches in Bavaria, the sculpture also bears clear similarities to the sensual and meandering ornamentation and sculpture of the Rococo. Due to the secular, worldly character of the styles mentioned above, the sculpture by IRIS at first appears to be an ode to the lustful and earthly existence. Diametrically opposed to this interpretation are the parallels with Christian art. The vertical layering of the elements and the fact that various symbols refer to Christian themes make the work reminiscent of the Assumption of the Virgin by Egid Quirin Asan (1717-1725) in the Pilgrimage-church in Rohr. In this regard IRIS is a representative artist for the exhibition Streetmodernism.

The participating artists have a common interest in 'images from the street', which they succeed in rendering into a unique visual language with art-historical references. Accordingly, the art of **Nick Ervinck** has its origins in the urban environment. Over the years, he has accumulated a stock of hundreds of photos and sketches of buildings. He translates this database into abstract figures for his computer graphics and sculptures, in which he investigates contrasting forms and materials. Exploring the elasticity of form and the limits of materials is a method that originated in the sculpture of the twentieth century. The work

waarin hij onderzoek doet naar tegengestelde vormen en materialen. Het verkennen van de rekbaarheid van vormen en de grenzen van materialen is een methode die in de beeldhouwkunst van de twintigste eeuw aanvang vond. De tentoongestelde sculptuur *Xobbekops*, met haar ronde vorm en rechthoekige doos, is zo een eclectisch geheel met referenties naar architectuur en moderne sculpturen van onder andere Barbara Hepworth. Haar werk, zoals *Squares With Two Circles* (1963) zit vol tegenstellingen tussen harde rechthoekige en zachte ronde vormen.

Behalve dat *Xobbekops* een werk is dat de beeldhouwkunstige traditie verbindt met het hedendaagse straatbeeld, is Ervinck's sculptuur een goed en technisch uitgevoerd object. Deze technisch goede uitvoering is een volgend kenmerk van de werken op Streetmodernism. IRIS uitspraak de "ambachtelijke en traditionele kwaliteiten" van haar werk te willen benadrukken is hierbij exemplarisch. Van **Lennard Schuurmans** worden bijvoorbeeld niet de massa geproduceerde T-shirts getoond die hij ontwierp voor Levi's, maar fijne pentekeningen. Dit betekent niet dat alle kunstenaars volgens traditionele manier werken, maar dat hun kunst met aandacht, zorgvuldigheid en gevoel voor detail is uitgewerkt.

Wouter Feyaerts maakt bijvoorbeeld antropomorfe, aan underground comics ontleende, figuren van restmateriaal uit zijn atelier dat hij voorziet van een nieuwe huid van boekbinderslijm en tape. Door dit als basis voor zijn sculpturen te gebruiken refereert Feyaerts aan de *Merzbildern* van Kurt Schwitters (1887-1948). Deze kunstenaar verzamelde gedurende zijn carrière papiertjes, kroonkurken en stukken ijzerdraad waarvan hij in zijn atelier collages maakte. Anders dan Schwitters maakt Feyaerts geen semi-abstracte werken met referenties naar de werkelijkheid, maar heeft hij zijn materiaal geboetseerd. Hij heeft het zorgvuldig omgetoverd in herkenbare figuren. Feyaerts deelt met Schwitters het vermogen om de dingen die niemand meer kan gebruiken te veranderen in een vreemde en wonderlijke schoonheid.

Eén werk lijkt een uitzondering in de selectie: het sculptuur van **Philip Metten**, gebaseerd

exhibited *Xobbekops*, with its rounded form and rectangular box, is thus an eclectic totality containing references to architecture and modern sculptures by artists including Barbara Hepworth. Her work, such as *Squares With Two Circles* (1963) is full of contrasts between hard rectilinear and soft forms.

Besides the fact that *Xobbekops* is a work that connects the sculptural tradition with the contemporary street-scene, Ervinck's sculpture is also a technically well-executed object. This technically accomplished execution is another characteristic of the works in Streetmodernism.

IRIS's statement that she wishes to emphasize the "craftsmanship and traditional qualities" of her work is exemplary of this. Lennard Schuurmans, for instance, does not show the mass-produced T-shirts he designed for Levi's, but fine pen and ink drawings. This doesn't mean that all the artists work according to a traditional method, but that their art is executed with care, attention and feeling for detail.

Wouter Feyaerts, for example, creates anthropomorphic figures derived from underground comics out of leftover materials from his studio, which he provides with a new skin of bookbinders' glue and tape. By using this as the basis for his sculptures, Feyaerts refers to the *Merzbildern* by Kurt Schwitters (1887-1948). Schwitters was an artist who, throughout his career collected paper, crown caps and pieces of wire, which he used to make collages in his studio. Unlike Schwitters, Feyaert does not make semi-abstract works containing references to reality, but instead he moulds his material, meticulously transforming it into recognizable figures. Feyaerts and Schwitters both share the ability to convert the things that people no longer find useful into a weird and wonderful beauty.

One work in the selection appears to be an exception to the rule: the sculpture by **Philip Metten**, based on photos of graffiti tags that he has composed into three dimensional polyester figures using scissors, glue, technical and graphics computer programs. These objects resemble artefacts from primitive religious cultures. The link to western art history is only apparent when one

op foto's van graffititags die hij met schaar, lijm, technische en grafische computerprogramma's heeft gecomponeerd tot driedimensionale polyester figuren. Het lijkt op objecten uit primitieve religieuze culturen. Pas als men weet dat deze objecten door hun vormen en kleuren van grote invloed waren op stromingen zoals het surrealisme en kubisme, is de link met de westerse kunstgeschiedenis gelegd. Wat schuilt er achter dit gemak waarmee hedendaagse kunstenaars vormen uit de kunsthistorie en hedendaagse straatesthetiek mengen? Of zoals Lennard Schuurmans zijn invloeden in een interview met fashion.blog.nl omschreef: "Ik word geïnspireerd door rock 'n' roll, de jaren '50, strips, oude animatiefilms, kinderboeken, de 'Golden Age of Illustration' [de periode tussen 1880 en 1920 waarin de afbeeldingen van illustraties in tijdschriften en kranten steeds beter werden], muurschilderingen, old skool tattoo designs, natuur, art deco, mijn vrienden en werken met andere kunstenaars."

Het antwoord is wellicht het feit dat de stedelijke omgeving en atmosfeer gemeengoed zijn geworden. Aan het begin van de twintigste eeuw nog waren steden constant in aanbouw. De aanleg van metronetwerken, wegen, kantoren, theaters en huisvesting veranderde de stad in een nog dynamischer plek dan zij voorheen al was. Voor kunstenaars was het een uitdaging om deze dynamische ervaring vast te leggen waarvoor zij een steeds uitgebreider arsenaal aan materialen en technieken aanwendden. Zo maakte Paul Citroen in 1923 de fotomontage *Grossstadt*.

In *Grossstadt* kruisen wolkenkrabbers, metro's, mensenmassa's en reclameteksten elkaar in een kluwen van stedelijk weefsel. De dynamische ervaring heeft tegenwoordig plaatsgemaakt voor gewinning. Het straatleven hoeft niet meer beschouwd te worden door flaneurs die het van buitenaf van commentaar voorzien. Er zijn nog weinig kunstenaars die de straattaferelen vastleggen in schetsblokken, schilderijen, collages en montages. Hedendaagse kunstenaars zijn geïnteresseerd in de visuele artefacten van onder andere de graffiti- en cartoon- en tatoeagecultuur. Voor hen zijn kunsthistorische voorbeelden even belangrijk geworden als de esthetiek van de straat en zij worden omgezet in een persoonlijke

realizes the major influence that the forms and colours of such artefacts exerted on movements including surrealism and cubism. What lies behind this ease with which contemporary artists mix forms from art history with modern-day street aesthetics? Or, as Lennard Schuurmans described his influences in an interview with fashion.blog.nl: "I get inspired by rock 'n' roll from the 1950s, comics, old animated films, children's books, the 'Golden Age of Illustration' [the period between 1880 and 1920 in which the images of illustrations in newspapers and magazines was constantly improving], murals, old skool tattoo designs, nature, art deco, my friends, and working with other artists."

Perhaps the answer lies in the fact that the urban environment and atmosphere have become common property. Cities have been constantly expanding since the beginning of the twentieth century. The construction of metro systems, roads, offices, theatres and housing changed the city into an even more dynamic place than it was already. For artists it was a challenge to capture this dynamic experience, for which they applied an increasingly broad arsenal of materials and techniques. Thus, in 1923 Paul Citroen made the photo collage *Grossstadt*.

In *Grossstadt* the skyscrapers, metros, crowds of people and advertising texts criss-cross each other in a tangle of urban fabric. Nowadays the dynamic experience has given way to habituation. Street life no longer has to be observed by people who enjoy parading and offer criticism from the outside. There are few artists who still record the street scenes in sketchbooks, paintings, collages, and montages. Contemporary artists are interested in the visual artefacts of the graffiti, cartoon, and tattoo cultures among others. For them, art historical examples have become just as important as the aesthetics of the street, and these are converted into a personal visual language, which in some cases offer criticism on the current developments in the world.

Abigail Lazkoz uses her art to reflect on the events that determine people's lives. After the attack on the World Trade Centre her work has primarily been focussed on violence and various kinds of human conflict, which she presents in surrealistic forms. In Lazkoz' drawings, the heads or eyes of the human

beeldtaal waar in sommige gevallen kritiek wordt geleverd op de huidige ontwikkelingen in de wereld.

Abigail Lazkoz gebruikt haar kunst om te reflecteren op gebeurtenissen die het leven van mensen bepalen. Na de aanslagen op het World Trade Center is haar werk voornamelijk gefocust op geweld en verschillende vormen van menselijke strijd die zij in surrealistische vormen weergeeft. Bij de menselijke figuren in de tekeningen van Lazkoz is eenzelfde berg architectonische façades als in Paul Citroens Grosstadt in de plaats gekomen waar oorspronkelijk een hoofd of een paar ogen zat. Voorbeelden uit de kunstgeschiedenis zijn gebruikt om in een technisch fijne tekening commentaar te geven op de huidige toestand van de wereld.

Luuk Bode schilderde Pagan Panorama nadat de Verenigde Staten Irak binnenvielen en laat een hedendaagse versie zien van de strijd tussen goed en kwaad. Dit is weergegeven in de voor Bode kenmerkende schilderijstijl die gebaseerd is op cartoons. God en de duivel zijn in de uitgestrekte schildering afgebeeld en diverse handelingen die door de figuren worden uitgevoerd vallen onder de oudtestamentische veroordeling 'Sodom en Gomorra'. De ridders die elkaar achtervolgen herinneren ons aan de kruistochten om het Islamitische oosten te kerstenen. Pagan Panorama geeft op deze manier, zoals Picasso in zijn Guernica op de verschrikkingen van de Spaanse burgeroorlog, direct commentaar op de huidige kruistocht van de VS in dienst van olie en macht met als dekmantel de strijd tegen het Internationaal Terrorisme.

Bode, Lazkoz en de andere deelnemende kunstenaars aan Streetmodernism maken, kort samengevat, gebruik van de esthetiek van de straat en de kunstgeschiedenis. Als antropologen bestuderen zij de vormen, kleuren en betekenissen van de westerse cultuur en de hedendaagse subculturen en verwerken dit in hun eigen kunst. In deze kunst wordt geen enkel moment in de val van klakkeloze herhaling van voorbeelden uit het heden en verleden getrap, maar zijn deze omgezet in een persoonlijke beeldtaal die blijkt geeft van de unieke posities van de deelnemende kunstenaars binnen deze wereld.

figures have been replaced by the same mass of architectural façades that feature in Paul Citroen's Grosstadt. Lazkoz uses art-historical examples to comment on the current condition of the world in a technically refined drawing.

Luuk Bode painted Pagan Panorama after the United States invaded Iraq and presents a modern-day version of the fight between good and evil. This is rendered in Bode's characteristic painting style, which is based on cartoons. God and the devil are both depicted in the vast painting, and various actions that the figures are performing fall under the Old Testament denunciation of 'Sodom and Gomorra'. The procession of knights reminds us of the crusades to Christianise the Islamic East. In this way, Pagan Panorama, like Picasso's Guernica on the horrors of the Spanish civil war, is a direct criticism of the crusade for oil and power currently being waged by the US under the pretext of the fight against International Terrorism.

In a nutshell, Bode, Lazkoz and the other participants in Streetmodernism make use of the aesthetics of the street and of art history. They study the forms, colors, and meanings of western culture and contemporary subcultures like anthropologists, and incorporate this into their own art. Not for a moment does this art fall into the trap of the unthinking repetition of past and present examples. Instead, these are converted into a personal visual language that shows the unique positions the participating artists occupy in this world.

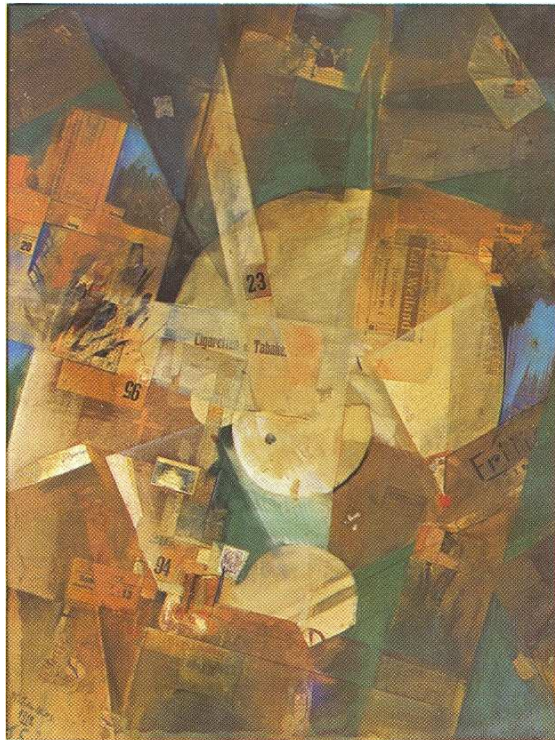
Gerben P.M. Willers (Mr. Myagi 2005)
August 2007



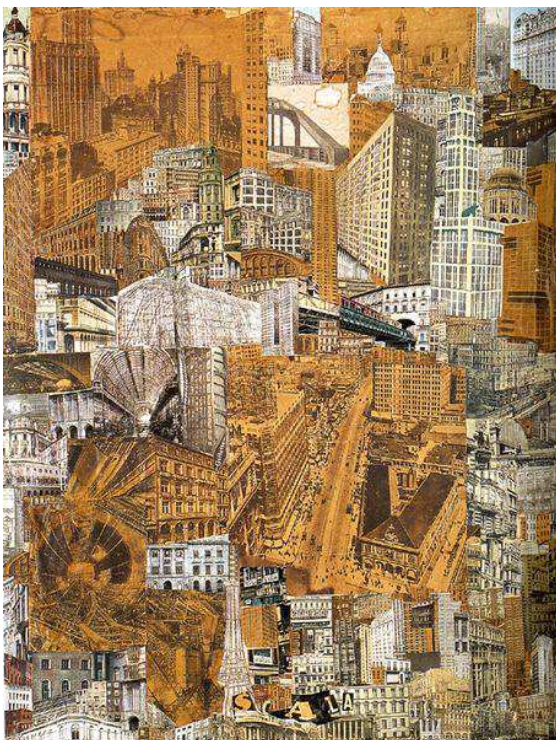
Barbara Hepworth, Squares with Two Circles, 1963. afbeelding van: www.nashersculpturecenter.org



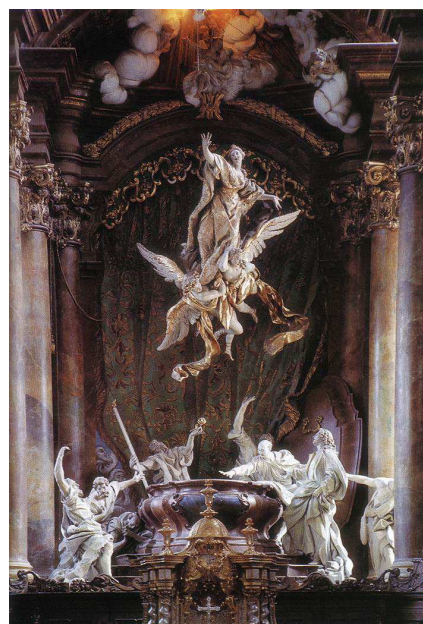
Pablo Picasso, Guernica, 1937. afbeelding afkomstig uit: H.H. Arnason, History of Modern Art, New York 1982.



Paul Citroen, Grossstadt, 1923. afbeelding afkomstig uit: F. Bool, Nieuwe geschiedenis van de fotografie in Nederland : Dutch eyes, Zwolle 2007.



Kurt Schwitters, Afbeelding met lichtcentrum, 1919. afbeelding afkomstig uit: H.H. Arnason, History of Modern Art, New York 1982.



Egid Quirin Asam, De Hemelvaart van de Heilige Maagd, 1717-1725. afbeelding afkomstig uit: G. Bazin, Baroque and Rococo, Londen 1964.